

се поправя азъ, сили ще събера и хубаво ще ти се отплатя за сторената добрина...

— Каква ли заплата ще може да ми даде този проскубанъ орелъ? си помислилъ ловецътъ и се прицѣлилъ втори пжтъ.

Орелътъ пакъ сжщото му се примолилъ. Ловецътъ отново се замислилъ, като отпустналъ стрѣлата си. Но веднага пакъ се прицѣлилъ. Трети пжтъ почналъ да му се моли орелътъ. Най-послѣ сжжалилъ се ловецътъ. Снемалъ болния орелъ отъ дървото и го вземалъ въ ржцѣтъ си.

— Хей, ловецо, отново проговорилъ орелътъ. Цѣлъ день си ходилъ. Нищо не си убилъ. Извади сега ножъ и трѣгвай къмъ срѣщната *кървава поляна*. Тамъ бѣ ужасенъ бой между птици и звѣрове. Иди си събери, колкото желаешъ!...

Отишелъ ловецътъ на бойното поле. Вълци, мечки, лисици, зайци... безъ четъ. А орли, соколи, бухали... брой нѣмали. Събралъ ловецътъ много месо, а още по-много красиви, топли кожи; отнесълъ ги на пазаря и ги продалъ доста скжпо. Купилъ храна, насипалъ я въ три голѣми хамбари, за три години...

VI. Орелътъ заяква.

Изминало се първата година. Орелътъ се помолилъ на юнака да го изнесе въ близката висока джбова гора. Юнакътъ възседналъ коня — шаркулия и изнесълъ орела.

Извилъ се орелътъ до облацитѣ, совналъ се прѣко като стрѣла, ударилъ съ гърди единъ джбъ и грамадното дърво се разцѣпило на двѣ.

— Добрий юнако, още не ми се е върнала първата сила!

Минало и втората година. Пакъ подхвъркналъ